

jo tydelig nok af Baronessens Tale, at det særlig havde været denne henkastede Bemærkning om hans Herkomst, der havde gjort Indtryk paa Broderen. Han huskede, at han allerede dengang havde fortrudt sin Kaadmundethed men dog ikke fundet det Umagen værd at gøre Fejlen god igen. Nu ønskede han alligevel, at han havde gjort det.

Naa! — han drak ud af sit Glas — gjort var gjort! Tvivlsomme Handlinger kunde undertiden give gode Frugter. I hvert Fald: den, der vilde frem, skulde ikke se tilbage

* *

Grosserer Salomons hørte til de meget faa Familjer, der boede i et helt Hus for sig selv i den indre By. Det laa i Bredgadekvarteret, var et ældre Sted i to Stokværk og tog sig ved første Øjekast ikke videre imponerende ud fra Gaden, indeklemmt som det tilmed var mellem to svære Lejekaserner. Ved nærmere Betragtning opdagede man dog, at der hvilede en egen fin Værdighed over det. Man saa det paa det høje, blaa-sortte Tegltag og paa Vinduespillernes Bredde, at Huset var af fornem Oprindelse. Endnu kaldtes det ogsaa af ældre Folk i Kvarteret for „Palæet“. Det havde i sin Tid tilhørt en forgældet Adelsfamilje, af hvilken Grosserer Salomons Fader havde købt det i Begyndelsen af Tredverne. Fra Portrummet kom man gennem en moderne Glasdør ind i en Forhal, der var saa høj og stor, at den gav Genlyd af Ens Skridt. Dens Vægge var behængt med Rustninger, gamle Broncesager og pragtfulde orientalske Vaaben, saa man havde Fornemmelsen af at betræde et Musæum. I Baggrunden gik